

JOSÉ
MASSCHELIN

PASSIONELE
MOORDEN

INHOUD

7

PROLOOG

Het beest in de mens

15

De bankier, zijn bediende en de metselaar

35

De hondenman

57

Het droomkoppel

77

De koks en hun keukenmessen

99

De koopman en zijn werkvrouw

123

De brandweerman

145

De student en zijn eerste lief

167

Dodelijke driehoeksverhouding

187

EPILOOG

Verliefdheid en jaloezie

Het beest in de mens

3 oktober 2023, Tamniès, een dorpje in de *fin fond de la France*, Périgord Noir, departement Dordogne. Ik woon er nu al dik zes jaar en ben secretaris van de gemeentelijke jachtvereniging. In die hoedanigheid word ik bij het krieken van de dag gebeld. Een vroege wandelaar heeft in een weide, aan de rand van het ruim zesduizend hectare grote wildgebied, twee herten gezien die met hun geweien aan elkaar vasthangen. Niet zo verwonderlijk, het is een tafereel dat eigen is aan de bronstijd die op dit moment op zijn einde loopt. Een hert ligt op zijn zijde, meldt de wandelaar, het andere staat nog recht, maar ondanks het hevige gesnok van het bovenste, raken ze niet meer van elkaar los en lijken ze tot elkaar veroordeeld. Of we eens een kijkje kunnen gaan nemen, en of het mogelijk is om de herten uit elkaar te halen?

Samen met een medejager rijden we naar de plek van het wrede schouwspel. We naderen tot op een veilige afstand van vijftien meter. We zien twee jongvolwassen herten die op de grond met elkaar vechten. Ze dragen allebei een gewei met tien spitsen, we schatten hun beider gewicht op 165 kilo. Ze zijn dus aan elkaar gewaagd, het gaat er heftig aan toe. De dieren zijn niet alleen met hun geweien in elkaar verstrengeld, we ontwaren ook nog een ijzerdraad van een omheining die de herten tijdens hun gekletter rond hun hoorns hebben vervlochten, waardoor ze zonder hulp van de mens nooit meer van elkaar los zullen raken en gedoemd zijn om ter plaatse van pure uitputting te

creperen, gewei in gewei. Het onderste hert hijgt intussen ver-
vaarlijk, door zijn bovenlip zit een spits van zijn concurrent en
we bespeuren ook een gapende wonde in zijn zijde. Het bloed
sijpelt eruit. Het wordt bovendien een erg warme dag, waardoor
de kansen op overleven voor de twee gering zijn.

De enige manier om de herten uit hun lijden te verlossen, is met
een nijptang de wirwar van ijzerdraad door te knippen. Geen
denken aan dat we zomaar tussenbeide kunnen komen, want
we riskeren ons leven. Vanop afstand zou je het niet zeggen,
maar de punten van de spitsen zijn vlijmscherp. Deze twee
jonge heren zijn allebei gewapend met tien dodelijke dolken.
Reken daarbij nog de enorme spierkracht van hun lijven en je
hebt een echte moordmachine.

8 Er is maar één middel dat efficiënt is: een verdovende injectie
die je afvuurt met een speciaal geweer. We bellen naar de depar-
tamentele jachtfederatie. Daar hebben ze zo'n verdovingsgeweer
en dosissen slaapmiddelen, maar er is niemand van dienst die
er verstand van heeft, murmelen ze aan de andere kant van
de lijn. We contacteren maar beter het Office Français de la
Biodiversité, klinkt het. Op hun website lees je dat het OFB de
bescherming van het dierenrijk hoog in zijn vaandel draagt,
maar aan de telefoon krijgen we een agent die we storen tijdens
een belangrijke vergadering en nors inhaakt. Intussen zien we
bij het onderste hert nog wat stuiptrekkingen, het is tijdens
onze zinloze telefoons doodgegaan onder onze ogen.

We kunnen op zijn minst nog proberen om het rechtopstaande
hert uit zijn lijden te verlossen. We bellen een boer die met de
voorlader van zijn tractor het nog levende beest kan blokkeren
zodat we met een nijptang de ijzerdraad kunnen doorknip-
pen, zonder dat we riskeren zelf gespietst te worden. Na veel

vijven en zessen slagen we in de gevaarlijk klus. De boer tilt de
voorlader weer omhoog, het hert richt zich op, schudt met zijn
kop en galoppeert in de richting van het woud. We hebben wel
gemerkt dat hij ook een steekwonde in zijn rechterzijde heeft.
Het andere hert kunnen we maar best direct begraven, want
als we moeten wachten tot ze van het vilbeluik eens willen
langskomen, dan is het bij deze temperaturen helemaal opge-
rot. Onze kleine vreugde vanwege het redden van het tweede
dier is helaas van korte duur. Amper twee weken later wordt
het dood aangetroffen op nog geen kilometer van waar we het
bevrijd hadden. Zijn hele rechterzijde is zwart en rot: gangreen
ten gevolge van de steekwonde.

Het agressieve tafereel dat ik hier beschrijf, speelt zich in ons
jachtgebied, alles bij elkaar gerekend zo'n 6.000 hectare, ge-
middeld drie, vier keer per seizoen af. Bij nachtrondes tellen we
jaarlijks 350 à 400 hinds. Die worden bevrucht door hooguit 9
vijftien sterke, gezonde herten. Er zijn uiteraard veel meer man-
nelijke gegadigden. Dat zorgt in het paarseizoen, tussen half
september en half oktober, voor luidruchtig geburl en bloederige
gevechten. De luidste schreeuwer en de beste vechter wint. In de
brons kan je elke avond het gerammel van de geweien horen.
Er wordt wat af gevochten. We vinden in november jaarlijks
ongeveer zes stervende of dode herten met duidelijke steek-
wonden en gangreen.

Ons jachtgebied kan 9.000 keer in Frankrijk. Een extrapolatie
van onze zes dode herten doet duizelen: in theorie sneuvelen
elk paarseizoen 50.000 herten in Frankrijk. Dat staat in schrill
contrast met de liefvallige beelden van 'spelende herten' die
je soms op sociale media ziet voorbijflitsen. Het klopt dat bij
een confrontatie tussen twee herten de zwakste het soms tijdig
op een lopen kan zetten en zo zijn vel redt, maar het gebeurt

evenzeer dat hij door een paar welgemikte steken dodelijke verwondingen oploopt en enkele dagen later bezwijkt, vaak op een begroeide oever van een beek of een rivier. Zieltogende wilde dieren zoeken doorgaans het water op. Het sterkste hert geeft geen zier om het welzijn van het zwakste. Hij wordt gedreven door een paringsdrift die geen concurrentie toelaat. Diep in zijn vezels woedt een chemie die de cervus elaphus genadeloos maakt.

10 Onze jachtvereniging wordt aangestuurd, gereguleerd en gecontroleerd door de Franse overheid. Onze opdracht bestaat erin herten en everzwijnen selectief af te schieten, met de bedoeling het wildbestand te beheersen. Een missie met zeer bescheiden succes, want het wildbestand in Frankrijk is de jongste twintig jaar vertienvoudigd. Aan herten, reeën en wilde zwijnen geen gebrek. Ik heb het geluk middenin een wildgebied te wonen en stel dat ook dagelijks vast. Tijdens de dagenlange aanzitjachten heb ik het voorrecht om het wild te observeren. Het leven in het woud is schoon en indrukwekkend, maar het is geen romantisch paradijs zoals sommige dierenliefhebbers het zich inbeelden. De natuur is wreed, ze kent geen gerechtigheid.

Wijlen de Vlaamse denker Jan De Laender, doctor in de psychologie en grote aanhanger van het darwinisme, omschreef het in zijn boek Het verdriet van Darwin als volgt: 'Het heelal heeft ons (mens en dier) voortgebracht, maar het is onverschillig voor ons lot. Het heeft ons niet gewenst en het bemint ons niet. De wetten van de biologie maken echte goedheid onmogelijk. Ze zorgen ervoor dat bedrog, wederzijdse uitbuiting en wreedheid onontkoombare componenten van alle (menselijke) relaties zijn.'

Diep in onze menselijke genen schuilt een beestje dat op het hert lijkt, of we dat nu graag horen of niet, we zijn ook maar

een diersoort. We zijn intelligente dieren, dat wel, en daarom potentieel gevaarlijker dan zo'n hert. Zowel mannen als vrouwen die in hun liefdesleven gestoord worden door een indringer, kunnen agressief gedrag stellen, met de intentie schade of leed te berokkenen aan die concurrent of hem zelfs helemaal uit te schakelen. Ons brein stelt ons bovendien in staat te fantaseren en te redeneren. Dat maakt de menselijke agressie speciaal. Een hert slaat pas toe als zijn seksuele vijand plots op zijn territorium verschijnt, een mens kan zijn aanslag in zijn fantasie plannen. Het menselijke geheugen zorgt ervoor dat vroegere krenkingen en frustraties met een bijzondere levendigheid kunnen worden opgeroepen, zodat we chronisch woedend kunnen worden en kunnen haten, ook al hebben we die persoon eerder met veel liefde in onze armen gesloten.

De meeste mensen kunnen hun woede en haat gelukkig kanaliseren en beheersen. Ze zetten die niet in levensbedreigende daden om. Omdat ze alsnog empathisch zijn, terugdeinzen voor de gerechtelijke gevolgen of schrik hebben voor sociale afkeuring. De remmen doen in die gevallen hun werk en verhinderen dat er wreedheden worden gepleegd. Bij een klein percentage komt het hert wél naar boven. Gemiddeld één keer per week springen in België bij iemand de 'plombs'. Over deze mensen gaan de verhalen in dit boek. Jaarlijks worden er in ons land ruim vijftig zogenaamde passionele moorden gepleegd. Het lijkt wel een wetmatigheid.

De daders zijn in bijna alle gevallen doodgewone mensen die met ambitie in het leven stonden. Ze zochten en vonden een partner, wilden samen kinderen, gingen werken, streefden een zekere welstand na en wilden gewoon gelukkig worden. Op een dag loopt er een wiel af en valt hun droom aan diggelen. In hun ogen, dan toch. De grote liefde valt weg of is niet (meer)

bereikbaar. Dat zorgt voor frustraties, jaloezie en colère. Heftige emoties die de narcistische daders níét onder controle (willen) krijgen. Waarna ze genadeloos toeslaan.

De verhalen in dit boek zijn waargebeurd. De feiten zijn getrouw weergegeven, op basis van de gerechtelijke dossiers. De namen van de protagonisten en locaties zijn echter veranderd. Voor daders die hun straf hebben uitgezeten, geldt immers het recht op vergetelheid. Door de ware identiteit te onthullen zouden ook de nabestaanden van de slachtoffers extra pijn en verdriet kunnen voelen, wat niet de bedoeling is.

Het opzet van dit boek is een portret te schetsen van daders en slachtoffers van passionele levensdelicten, en via hun uitzonderlijke verhaal na te gaan hoe het zover is kunnen komen. Hoe ze van een liefhebbende partner een sluipmoordenaar werden. De waarheid is hard en confronterend, maar dat biedt ook troost. Om het met de woorden van dr. De Laender te zeggen: 'De waarheid is belangrijker dan alle menselijke verzinsels, dan alle scrupules en zelfs dan alle deernis, omdat de mens alleen bij gratie van de waarheid kan overleven.' Moge dit boek hiertoe bijdragen.

***‘Niet het geweld maar het
goede vernietigt het kwaad’***

LEO TOLSTOJ

*De bankier,
zijn bediende en
de metselaar*

Ben is amper vijftien als hij door een zwaar bromfietsongeval getroffen wordt. Op een zonnige middag gaat hij met een buurjongen motorcrossen in een bos in de buurt van Wetteren. Ze hebben hun bromfiets zelf omgebouwd en wat opgefokt. Hij haalt wel 90 kilometer per uur en doordat ze de uitlaat hebben afgezaagd, maakt hij een oorverdovend lawaai. Nadat Ben en zijn vriend elk om beurt als halve wilden een paar rondjes in het bos hebben gecrost, beslissen ze met z'n tweeën op de bromfiets te kruipen. Ben stuurt en draait de gashendel helemaal open. Ze scheuren met een waanzinnige snelheid over de bospaadjes. Na enkele minuten verliest Ben de controle over het stuur en knalt hij met een snelheid van zeker zeventig kilometer per uur tegen een dikke eik. Zijn linkerbeen wordt geplet tussen het kader van de bromfiets en de boom. Zijn dijbeen, knie, onderbeen en voet zijn helemaal verbrijzeld. Zijn buurjongen wordt van de slingerende bromfiets gekatapulteerd en komt er met enkele kneuzingen van af. Hij loopt naar het dichtstbijzijnde huis, waar de bewoners de hulpdiensten alarmeren. Ben heeft intussen het bewustzijn verloren en bloedt hevig aan zijn gehavende been. De ambulanciers brengen hem naar de spoeddienst van het UZ Gent.

De dokters stellen alles in het werk om het been van de jonge Ben te redden. Hij ondergaat verschillende langdurige operaties. Ze zijn zo ingrijpend dat Ben begint te lijden onder de anesthesie. Ben brengt alles samen bijna een jaar door in het ziekenhuis, maar zijn been is helaas niet genezen. Hij kan er nog altijd niet op staan. Hij krijgt bovendien de ene ontsteking na de andere. De gespecialiseerde artsen krijgen het niet onder controle. De moraal van Ben zit intussen onder het nulpunt. De sportieve tiener moet zich verplaatsen met krukken of in een rolstoel. Hij heeft ook dag en nacht pijn. De pijnstillers die hij slikt, maken hem suf. Zijn strenge vader is nog altijd boos dat Ben buiten zijn weten om met die bromfiets is gaan crossen. De vader zegt het niet met zoveel woorden, maar laat het wel verstaan: 'Eigen schuld, dikke bult! Wie zijn gat verbrandt, moet op de blaren zitten.'

16 Tussen zijn vijftiende en achttiende levensjaar maakt Ben een inktzwarte periode door. Terwijl zijn vrienden vrolijk feesten en achter de meisjes aan zitten, staat hij op zijn krukken aan de zijlijn. Ben voelt zich verstoken en lijdt er psychisch zwaar onder. Met zijn been is er geen beterschap in zicht. Het is niet meer dan een slappe reep vlees die permanent veretert. De artsen zijn de wanhoop nabij. Omdat de behandeling die nu al ruim drie jaar duurt geen uitkomst biedt, stellen ze voor om het been van Ben te amputeren. Een drastische ingreep, maar dan is hij tenminste van dat ongeneeslijke been en die helse pijnen af. Hij kan leren stappen met een prothese en zal daardoor mobieler zijn dan met zijn doodzieke been. Ben en zijn ouders gaan akkoord met de amputatie.

Een week later is Ben zijn been kwijt. De pijn van vroeger heeft nu plaatsgemaakt voor fantoompijn. Hij zal er nog een half jaar last van hebben. Door de operatie heeft Ben wel zijn optimisme en levensvreugde van voor het ongeval teruggevonden.

Hij wil geenszins als een chagrijnige kreupel door het leven sukkelen. In alles wat hij voortaan zal doen, wil hij uitblinken. Hard werken, maar ook hard spelen.

De wonde van de amputatie geneest wonderwel. Vroeger dan verwacht kan Ben een prothese aandoen. Binnen de kortste keren vindt hij zijn evenwicht en kan hij ermee stappen. Rechtop lopen als een fiere man, Ben kan zijn geluk niet op. Zijn krukken kan hij voorgoed opbergen. Zijn klassieke oude-mannen-rolstoel met van die bleekgrijze bandjes laat hij vervangen door een sportieve en volledig in carbon gebouwde handbike, op beenharde tubes zoals bij koersfietsen. Ben begint als een bezetene te oefenen met zijn vederlichte handbike. Zelfs geofende wielertoeristen kunnen hem op het jaagpad langs de Leie niet bijhouden. Hij neemt een abonnement in een fitnesszaal en traint er dagelijks zijn armen en torso. 'Ik wil zó'n kathedraal van een bovenlichaam dat de mensen vergeten dat ik maar één been heb', zegt hij tegen een vriend.

Hij start in dezelfde periode zijn studies Toegepaste Economische Wetenschappen aan de universiteit. Hij behaalt vijf jaar later zijn diploma met de grootste onderscheiding en felicitaties van de jury. Ben vindt tijdens zijn universiteitsperiode, na zijn eenzame tienerjaren, ook de liefde terug. Vele keren zelfs. Hij is intelligent en een zeer goede verteller. Hij ondervindt ook dat zijn handicap bij het versieren van een vrouw eerder een voordeel dan een nadeel is. De meeste meisjes bewonderen hem omdat hij ondanks al die tegenslag zo moedig en blij door het leven gaat. Zijn gespierde armen en borstkas doen de rest. De liefjes vallen als bladeren aan zijn voeten. In bed vergeten de vrouwen al helemaal dat hij maar één been heeft. Ben beleeft de tijd van zijn leven. Hij is nooit eerder zo gelukkig en zo zelfverzekerd geweest. Als hij iets wil, dan verkrijgt hij het ook.

Door zijn schitterende studieresultaten is hij ook gegeerd op de arbeidsmarkt, in die mate dat hij qua loon en contractuele voorwaarden zijn eisen kan stellen. Uiteindelijk kiest hij voor een goedbetaalde job als kantoordirecteur bij een grote bank in Kortrijk. Het is een filiaal met heel veel rijke klanten en Ben ontpopt zich tot hun private banker. Hij ontwikkelt en beheert de portefeuille van zeer vermogende ondernemers en particulieren. Hij doet dat met flair en veel financieel succes. Ben wordt door zijn hogere directie zeer regelmatige beloond met een dikke bonus.

Ook op privévlak gaat het hem voor de wind. Hij huwt met een slimme en mooie vrouw waar iedereen naar omkijkt. Ze krijgen vlug twee kinderen en laten een kast van een villa bouwen.

18 Vrienden merken wel dat de successen die Ben opstapelt een beetje naar zijn hoofd zijn gestegen. De aangename prater van vroeger is een tikkeltje hautain geworden. Hij is overgestapt naar een hogere wereld, vanaf nu kiest hij zijn vrienden in functie van zijn eigen status. De maten van vroeger ontwijkt hij.

Ook zijn succes bij het vrouwelijk schoon heeft hem veranderd. Thuis is hij de zorgzame vader en echtgenoot, maar op het werk en in het uitgaansleven wil hij met zoveel mogelijk vrouwen seks. Hij begint een woelig dubbelleven en maakt er een echte competitie van. Hij houdt via sms'jes een collega-bankdirecteur op de hoogte van zijn veroveringen. Telkens als hij een nieuwe vrouw aan de haak slaat, stuurt Ben hem een foto van de dame met een aangebrande en niet altijd respectvolle beschrijving van hoe ze de liefde bedrijft. De meeste vrouwen die hij 'binnendoet' zijn collega's of klanten.

Als Ben zijn zinnen op een vrouw heeft gezet, dan bereikt hij meestal zijn doel. Hij heeft een neus voor dames die in een relatie zitten die aan het uitdoven is. Ben is geen domme of brutale rokkenjager. Hij luistert met veel belangstelling naar het verhaal van zijn potentiële liefjes en steekt veel tijd in hen. Hij kan zijn ware bedoelingen op meesterlijke wijze camoufleren. Ben is een goede leugenaar. Pas als de vrouwen na veel gevele van zijn kant zelf de aanzet geven dat ze 'ietsmeer' willen, tast hij zachtvaardig toe. Daarna ontpopt hij zich tot een toegewijde minnaar met grote kennis van het liefdespel. Ook dat deelt hij graag met zijn collega: 'Ze heeft me gezegd dat ik zoveel beter ben dan die schlemiel met wie ze getrouwd is. Mijn dag kan niet meer stuk. Haha.'

Op een dag is het de beurt aan Astrid, de nieuwe bediende in zijn bankkantoor. Astrid is een sportieve blondine met een lichaam waarop Ben meteen zijn zinnen zet. 'Het is een échte prente, ik wil met haar eens, euhm... een gesprek hebben', schrijft hij naar zijn collega. Dat gesprek komt er vlugger dan hij had gedroomd. Pas enkele dagen nadat ze in dienst is getreden, vindt op het hoofdkantoor van de bank in Brussel een tweedaagse opleiding plaats. Medewerkers maken tijdens zo'n vormingssessies kennis met nieuwe bank- en verzekeringsproducten. Ben, die telkens naar zo'n opleiding trekt in het gezelschap van een van zijn eigen bedienden, nodigt deze keer Astrid uit. Ze reageert vereerd. Het chique hotel en de restaurantkosten worden betaald door de bank. 's Avonds hebben ze geen verplichtingen. Na het etentje kunnen ze rustig een stapje in Brussel zetten.

Op de eerste dag gaan Astrid en Ben na de opleiding tafelen bij een dure Japanner. Als sportman legt Ben zich een streng dieet van gezonde en magere voeding op. Hij is heel strikt in

de keuze van een restaurant. Aan tafel begint hij uitgebreid te vertellen over zijn vroegere motorongeval, zijn amputatie en zijn hervonden levensvreugde, dankzij zijn fanatieke sportbeoefening. Astrid zit er wat onwennig bij, maar ze aanhoort zijn verhaal met veel ontzag. Ze is zichtbaar onder de indruk. De getalenteerde mensenkenner in Ben voelt dat hij op het goede spoor zit.

Hij polst behoedzaam naar het privéleven van Astrid. Ze reageert opvallend open en direct. Ben verneemt binnen het half uur dat ze niet goed in haar vel zit. Er zit sleur en sleet op haar huwelijk, zo vertrouwt ze Ben toe. Haar man Luc is een harde werker en een goede vader, daar niet van, maar het leven aan zijn zijde is voorspelbaar, op het saaie af. Huisje, tuintje, werk, kindjes, op zondag voetbal en een bezoekje aan de grootouders, twee weken per jaar op reis naar hun appartement in Benidorm. Nul spanning, nul verrassing. Astrid ziet het haar geen leven lang volhouden. Ben hoort het haar graag zeggen. Hij heeft het nooit eerder meegemaakt dat een vrouw zo snel haar ziel blootlegt.

Ben betaalt de rekening met de kredietkaart van de bank en ze gaan samen nog iets drinken in een hippe kroeg in de Dansaertstraat. Ben bestelt een droge sherry, Astrid een goed glas witte wijn. En een tweede. Ze is al wat tipsy als het gesprek plots over het seksleven gaat. Astrid vertelt dat haar intieme leven met haar man een lusteloze boel is geworden. Echt genieten doet ze al lang niet meer. Ze laat begaan, zegt ze. Ze wil dat haar echtgenoot Luc zijn ding kan doen, maar voor haar hoeft het niet meer. Het klinkt als muziek in de oren van Ben. Hij luistert aandachtig als ze verder ingaat op haar slabakkend huwelijk met haar bouwvakker. Een schone man, een beer van een vent, maar een kerel zonder verhaal en als levenspartner inspiratieloos. Astrid vertelt Ben dat ze veel respect heeft voor zijn kijk op het leven en alles wat hij doet.

In de lounge van het hotel drinken ze nog een slaapmutsje. Zeer tegen de gewoonte van Ben, die quasi geen alcohol drinkt, maar het voorstel van Astrid kan hij nu niet afslaan. Het slaapmutsje mist zijn effect niet. Astrid is redelijk aangeschoten als ze plots de hand van Ben vastpakt. Ze zegt dat ze gefascineerd is door zijn speciale kantjes. Ben knikt en heeft begrepen dat zijn kansen nu optimaal zijn. Ze wandelen samen naar zijn kamer, bedrijven de liefde en blijven de hele nacht samen. Het is de eerste keer dat Ben bij een vrouw zó weinig moeite moet doen. 'Ze is hongerig en daarom zo fantastisch', klinkt het trots in een bericht aan zijn collega.

Astrid is verslingerd aan Ben. Ze ziet hem uiteraard elke werkdag op kantoor, maar het is moeilijk om afspraakjes te regelen. Ze hebben allebei kinderen en een partner die van niets weet. Astrid begint hevig te sporten. Hardlopen en fitnessen. Ze schrijft zich in in de club waar ook Ben met gewichten zwaait. Het brengt hen nog dichter bij elkaar. Voor hun afspraakjes nemen ze om de twee weken een gezamenlijke dag vrijaf. Thuis zeggen ze niets. Op zo'n dag gaan ze naar de sauna en daarna kameren in een rendez-voushotel. Ben is het gewoon om een dubbelleven te leiden, zijn vrouw bedriegt hij al vanaf dag één, maar Astrid heeft het lastig met het achterbakse bestaan waarin ze is terechtgekomen. Ze vindt dat rendez-voushotel daarenboven een muf gebouw waar je alleen maar oneerlijke mensen ziet wegduiken. Astrid wil haar man vertellen dat ze iemand anders heeft en dat ze wil scheiden, maar Ben vraagt haar daar nog een beetje mee te wachten. Ook hij is van plan te breken met zijn vrouw, maar daar moet hij naar eigen zeggen de nodige tijd voor krijgen.